

HIND 5 SENTI

Õpilaste leht

V. Lang.
Tamme pst. 5.
Tartu.

MUUGIL NELJAPÄEVITI

Tänast lehte 12 lehekülge

Toimetuse ja talituse:

TARIUS, Promenadi 2. Ö/k. „Koolivara“, telef. 8-29.

Tallinna abitalitus:

V. Roosikrantsi 3. K. k-ü. „Töökool“.
Posti jooksev arve nr. 2188.
Tellimiste ja kuulutuste tariifid viimasel leheküljel.

NR. 2

31. OKTOOBER 1934

III AASTAK.

Suured preemiad „Õpilastele“ aastatellijaile.

Kõikide aastatellijate vahel, kes hiljemalt 1. dets. k. a. on talitusele saatnud oma aastatellimise, loositakse 15. dets. „Õpilastele“ toimetuse ruumes õpilaskonna esindajate juuresolekul välja

üle 100 väärtusliku preemia.

Preemiateks on: „Homocord“ grammofon, foto-aparaat Zeiss-Ikon „Erni“, Soome suusad, sporditabinõud, täitesulepead, 5 kompl. päevapilte „Eesti maastikud“, palju väärtuslikke raamatuid ja igale aastatellijale helilooja Enn Võrgu 3 laulu ühes nootidega.

Preemiate arv suureneb iga päevaga.

Preemiad on välja pandud: Kr. Saar & Ko. äriaknale Tallinnas, Viru 3 ja Tartus, Raekoja 2. Foto-äri Tanseri aknale Tallinnas, Vene 7. Jälgi ge!

Soodustatud hinnaga oma nooremaile vendadele ja õedele raamat-ajakirja „Laste-Jututuba“, mis ilmub 16 lhk. 12 korda aastas ja maksab ostes kr. 1.20, koos „Õpilastele“ tellides aga ainult 75 senti.

Peale selle soodustatud kuulutamine kõigile aastatellijaile.

Aastatellimine ühes postiga maksab ainult Kr. 1.

Tellimisi võtavad vastu kõik postkontorid ja meie tellimiste vastuvõtjad üle maa.

Talitus: Tartus, Promenadi 2 „KOOLIVARA“ ja Tallinna abitalitus: V. Roosikrantsi 3, „TÖÖKOOL“.

Hakake veel täna „Õpilastele“ aastatellijaks, et võiksite Teid kanda preemiate saajate nimestikku.

Jälgi ge järgmist „ÕPILASLEHTE“.

hepüük. Viimastel püügi-päevadel olid väljas paljud suured saksad-õngemehed. Parimad püügikohad on Keila-Joa ja Pirita jõgi. Sinna sõitsidki Tallinnast õngemehed, nende hulgas mitu välisriikide saadikut, kuid kalu said nad seekord vähe. Nii mõnelgi oli lõhe õnge otsas, aga veest väljatõmbamisel rabelesid kalad lahti ja kadusid voogudesse. Ühele õngemehele sattus õnge otsa koguni kahepuudane lõhe. Kala ujus aga suure jõuga edasi, vedas õngenööri purde taha ja tõmbas nööri katki. Võib kujutella õngemehe meelehärma niisuguse saagi kaotusel.

Hää kalaõnn oli aga ühel vilunud õngesportlasel Võ-

rust, kes ühe päevaga tõmbas Keila-Joalt välja 4 lõhe, kaaluga 10, 12,5, 13,5 ja 18 kg. See oli juba tubli kotitais, mida sai õige tõsta.

VÕISTLUSKÜSIMUS:

Miks ei leidu lõhesid kõigis Eesti jõgedes? Missugustes jõgedes, pääle Keila-Joa ja Pirita, leidub neid veelgi?

KOERAD PÄÄSEVAD VABADUSSE.

Möödunud suvi oli koertele vangipõlvks. Ähvardava marutaudi tõttu tegi politsei pea-aegu kõigis maakondades korralduse, et koeri tuleb kinni hoida. Nii olidki Krantsid ja Mu-

KRIITILINE SEISUKORD.

„Nüüd on küll ainus päästeabinõu — kustutada süütenööri sülgamisega.“

KODUMAALT JA LAIAST MAAILMAST

ÕNGEMEESTEL OLI ÕNNE JA ÄPARDUSI.

Milline kala meelitab kõige rohkem õngemehe? See on lõhe, ilus, suur, väga maitseva lihaga kala. Lõhe kasvab nii suureks, et üksikud (isased) kaaluvad kuni paar puuda. Niisugune

tore kala on muidugi õngemeestele ihaldatud saagiks. Aga lõhe on ka kaval kala ja igale mehele ta õnge otsa ei lähe. Lõhe õngitseja peab olema tõepoolest õngesportlane, kes tunneb selle kala kriukaid. 25. oktoobril lõppes lõ-

Lõikuspüha aktus meie koolis.

Teisipäeval, 9. okt. oli meie koolis lõikuspüha. Lapsed tõid seks puhuks kaasa palju aed- ja juurvilju. Igauks, kes tahtis, võis tuua oma korvikese. Pr. K. kattis saalis laua ja ilustas selle lilledega. Keskele asetati suur, suur uudisleib, mis eriti seks puhuks oli tellitud Rotermanni tehastest. Leiba ehtis pärg. Laud oli üldse kaetud väga rikkalikult; kõige isuäratavamalt naeratasid punased õunad. Ei puudunud isegi rukki- ja kaeravihud.

Kiell 11. algas aktus. Ka külalised tulid: Soome riigi haridusnõunik hra Salmela, ühe Soome algkooli naisjuhataja, Harjumaa koolinõunik hra Johanson, Maanaiste Keskseftsi esindaja pr. Martinson, maanoorte esindajad härra E. Vint ja prl. F. Ulm j. t.

Avakõne pidas VI-b kl. õpilane V. Baumann meie kõigi õpilaste nimel ja õppenõukogu volitusel. Ta kõneles umbes nii: tänavu sügisel oli viljasaak õieti hää. Mujal maailmas oli suuri viljaikaldusi. Meil aga ei takistanud viljakasvu pöud ega vihmad. Taevasa on meile kõike annud, mida vaja viljakasvamiseks ja valmimiseks. Ilusad sügiseilmad on püsinud haruldaset kaud. Maasikad on valminud isegi teist korda.

Taevasa suurest annist on meie maal küllaldaselt vilja. Linnainimesedki saavad oma toite osta tänavu odavamaga hinnaga. Võime ka välisturule saata oma põldude ja aegade saadusi jne.

See oli väga tõsine kõne ja meeldis meile kõigile. Nüüd läks üks väike tüdruk laua juurde, pani käed risti leivale ja palus: „Meie igapäevast leiba anna meile tänapäev!“

Järgnesid muud ettekanded, mis rääkisid ilusast suvest, häast viljasaagist ja tänust Loojale. Sõna anti kõnelemiseks ka kõigile külalistele. Kaks neist kõnelesid meile soome keeles. Hra Salmela kõneles Soome koolilastest, kellest mõned kaugel põhjas sõidavad isegi põhjapõtradega kooli. Ta oli väga rõõmus meie kõnede ja ettekannete üle ja pani meile ette Soome raadios korraldada ettekannete tund Soome lastele. (Kas sellest saab asja, ei ole meie koolijuhataja meile veel öelnud.)

Soome algkooli naisjuhataja pr. Friberg ütles, et meie olla samasugust nagu nagu soomlasedki ja sellepärast meeldivat me talle väga.

Pr. Martinson ja maanoorte esindaja hra Vint võrdlesid meie kooliskäimist maalaste kooliskäimisega ja soovitasid meid pidada sidet maaga, kus kasvab ja valmib leib. Keegi hra Põllutöökojast kõneles sellest, kuidas hariti enne põldu ja kuidas haritakse nüüd. Mitte hää viljasaak üksinda ei rõõmusta põllumeest; tal peab olema ka võimalusi müüa vilja. Müügi võimalusi otsib Põllutöökoda, kes ka muidu on kõigiti abiks põllumeestele nende töös.

Lõpuks laulsime: „Ärka üles, isamaa!“ ja „Mu isamaa armas!“ Viimast suure vaimustusega ühislauluna.

Huvitav oleks „Õpilaslehest“ lugeda, kuidas pühitsesid teised koolid tänavu lõikuspüha.

(Tall. I. XII algk. seinajaalehest „MEIE HÄÄL“.)

MARGIKORJAJA NURK

Kaks vana marki tõid õnne.

Nagu muinasjutuna kõlab see, mida suudavad korda saata kaks vana paberitükikest — marki. Üks vanem daam, kes elas Frankfurdis (Maini ääres) oli juba mõnd aastat töötanud ning üliiraskest majanduslikus olukorras. Juhuslikult, sorides oma vanaisa kirju, nägi ta ühel kirjal Briti Guinea marke, mis kandsid aastaarvu 1850. Ta mõistis silmapilk toda määratud õnne. Viimase rahanatukese eest sõitis ta Pariisi, kui suuremasse margikorjajate keskusesse. Säälsel selgus et, need „kaksikud“ kuuluvad väga haruldasse markide seeriasse, millest üle maailma üldse 10 eksemplaari säilinud. Mitte kaua tagasi oli üks „margi-haige“ maksnud säärase eesti rahasse arvatult umbes 1,5 miljonit senti! Lõpp oli aga lihtne. Peagi teatati telegraafi kaudu üle ilma, et säärase margid on saadaval, ja ei möödunud päevagi — juba olid nad müüdnud! Puruvaesest inimesest oli saanud miljonär.

Tulevases numbris hakkab meie tuttav Margi Juss kirjutama margikorjamisest: kuidas filaraamatut teha ja sisustada ning milliseid marke korjata.

OMA SÜÜ.

Mikk noppis puude alt õunu ja mina ütlesin talle, et ta õunausside suhtes oleks ettevaatlik.

„Kui mina söön õunu,“ hüüdis ta mulle vastu-seks, „siis hoidku ussid ise oma nahka.“

Meie lehe järgmises numbris hakkab ilmuma kirjanik Jaan Pert'i jutustus Eesti Vabadussõjast: „Ühe õppur-sõduri sõjatee.“

rid kogu suve keti otsas ega saanud vabalt aeleda nurmedel, niitudel ja metsades. Nüüd on marutauid oht möödunud ja koertele on kuulutatud vabadus.

Kellel aga oli koerte vangistuse ajal kuldne elu, see on jänesed, põldpüüd ja paljud teised linnud ja loomad. Seda on ka igal pool märgata, sest jäneseid ja põldpüüsid on sel aastal

palju rohkem kui muidu. Hulkuvad koerad ja salakütid ongi lindude ja loomade kurjimat vaenlased. Salakütte karistab karmilt jahiseadus, aga kes koera kuriteolt kätte saab? See pärast peaks loodusesõpradel tekkima mõte: kas ei tuleks igal suvel koerad keti otsa panna, kui nad ei ole oma „ametikohuste“ täitmisel, see on karjusele abiks ja tema valve all?

Hallasool tekib uusi algatusi

Hallasool koolis on lõunavaheaeg. Õpetaja Juhar on läinud oma tuppa. Lapsed on juba lõunastanud. Tüdrukud pesevad köögis taldrikuid ning vadistavad sääli juures muretult.

Salk poisse kasutab mängimiseks lõunapoolset seinäärt ja trepiümbrust, mis varakevadisest päikesest juba pisut kuivemaks tõmbunud. Muidu on kogu õu veel üsna porine.

Mõni nädal on ikka veel aega päris kevadeni ja koolitöö lõpuni.

„Ilmatu vietsaks läheb kogu see asi,“ ütleb Helder Tamm, kes tuleb poest, rulli keerdud vihik peos.

„Mis sulle siis juhtus?“

„Mis tan'd sääli juhtus või... Oli seda taskuraha ennemgi vähe, nüüd jääb sellega päris kehvakaks kohe!“

„No-noh!“

„Mis no-noh! Vana Kirusk kupatanud vihuhinale terve sendi juure ja kuivatuspaberit ei taha ka enam panna vahele.“

„Vaata kus kurinahi!“

„Sel kevadel pole nüüd enam suurt vihikute ostmist. Aga eks tuleval sügisel, kui tuleb osta hulk korraga, teeb ikka meelepaha!“

„Näe, ei lähegi enam vanamehe juure ostma, soolaku sisse oma vihud kui tahab!“

„Ei tea, kust sa's ostad kõik oma kooliasjad? Sõit linna ja tagasi maksab poolteist krooni!“

„Ja ühiskaupluse on oma kümme kilomeetrit.“

„Poisid, ma avan õige isese ühe kirjutusmaterjali-kaupluse... Olge nii lahked, mu daamid ja härrad, tulge ostma! Kaup esmajärguline, hinnad soodsaimad, teenimine eeskujulikem!“

See on vana naljahammas Heino Vaher ise, kes demonstreerib teiste naerulagina saatel oma kaupmelikke käeliigutusi.

„Mis neile poistele täna on pähe hakanud?“ küsis Anni Pinder, kes tuli köögist.

„Heino Vaher hakkab Kiruskile tegema konkurtsi — avab poe.“

„Vaadake rahameest!“

„Või polegi rahamees! Hõbedane kahekroonine kassas sünnipäevast saadik. Ei usu või?“

„Mitu vihku sa selle eest saad! Me ostame kohe su poe tühjaks.“

„Mul on 25 senti, võta mind osanikuks.“

„Kui 5 krooni tuleks kokku, saaks juba sada vihku,“ tähendab August Mets asjalikult.

„Kas tõesti! Mõttele, kui palju see tuleb odavam!“ on Anni Pindergi jutlejate hulgas.

Hakatakse arutama juba päris tõsiselt, et kui tuleval sügisel paneks õige raha kokku ja laseks tuua linnast sada vihku korraga. Ehk saab niiviisi muidki asju odavamini. Sent on koolipoisile suur raha.

„Meil oli Paluveres koolikooperatiiv,“ ütles Eedi Nõmmik.

„Mis loom töö on?“

Eedi Nõmmik tuli alles tänava sügisel Paluverest; ta on ikka alles „uus“, ei seltsi teistega hästi, on arglik ja kardab teiste tõgamist.

„Polnud kedagi „loom“... Vihke sai ja pliiatseid ja... Sügisel oli raamatuid ka ja vesivärve... Kui plikad hakkasid käsitöötunnis särke õmblema, siis toodi kooperatiivi särgiriidet ka!“

„Mis see Nõmmik sääli täna nii väga seletab?... Et päris muidu saanud neil Paluveres vihke, ja särgiriidet ja vesivärve kõiki läbisegi, nii kuidas kellelegi juhtub!“

„Ei saanud ühtigi päris muidu, mis sa unistad! Muidu saab üksi hoolekogult... Raha eest ikka, aga odavamalt.“

„Kui odavalt? Kas sent vihk ja pool pliiats?“

Naljameeste naer kutsus igalt poolt lapsi ligi. Eedi oli näost tulipunane. Aga täna oli tema kord üle olla. Ta seletas vahvasti edasi. Ta teadis seekord tõesti midagi, millest teistel polnud aimugi. Juba nägi ta kuulajate hulgas suuri tüdrukuid, kes jälgisid ta vastuseid näilise huviga. Ka Aado Vain tuli ligi.

Eedi ei võinud vastust koguni võlgu jätta.

„Nii odavaid vihke ja pliiatseid ei tehtagi. Oleks tehtud, ehk oleksime siis müünud kah!“ sähvas ta vastu.

„Kust te siis saite oma kauba?“

„Tallinnast. Vahest käidi linnas järel, kui kellegi oli muidu sinna asja! Enamasti aga tellisime kirjalikult ja tööme pakid ise raudteejaamast ära.“

„Olite teie siis aga koormakandjate eeslite karavan.“

Aado Vain tuli nüüd vahele:

„Kuule, sinu lobisemisel pole ka piire, Heino! Karavan kõigepäält koosneb kaamelitest, mitte eeslitest. Teiseks ajab ju Eedi väga huvitavat juttu, ja sina muudkui pilkad... Ütle parem, Eedi, kes teil asutas tolle kooperatiivi?“ (Järgneb.)

Katkeid ühe noore kirjast „Õpilaslehele.“

Andku „Õpilasleht“ meile noortele häid juhtnööre, et suudaksime kasvada korralikeks kodanikeks, auks oma isamaale ja rahvale, teades, et meie päralt on tulevik.

Meie kõik, kui üheväärsed Eesti noored, peame sõbralikult ühises tihedas seoses tegutsema, siis suudame korda saata tõesti palju ja eriti seda, mis oleks auks meie väikesele isamaale.

Edgar Kilk, Nõos.

VALVE SARETOK

KIKI TEEB KEHAKULTUURI

„Kes see võõras poiss on?“ küsib isa, uudishimulikult teise tuppvaadates, kus laua man askeldab pikasääreline blond olend mustis lühikesis pükses, hall pullover polosärgil, soome puss küljel.

„See on meie tütar Kiki,“ vastab ema ja saadab abiotsiva pilgu taeva poole.

„Kiki? ah, aga...“ kogeleb isa ja astub tütre toa lävele. Kiki pöörab end ümber.

„Haloo, vanahärra!“

Isa, kes enesele siiski veel päris noorevõitu tundub, kõhatab piinlikult — eriti veel kui võtab oma armsa tütre pikema vaatluse alla.

Kiki juus on õige lühike, kammitud siledalt kuklasse, pükste ja tiroolisukkade vahelt vilguvad sini-sekstaotud, maraskil põlved.

„Miks sa nii naljakas välja näed, Kiki?“

„Naljakas?“ Kiki kehitab õlgu.

„Nagu poisike.“

„Kas poisikesed on naljakad?“ küsib Kiki omakorda ja hakkab baskimütsi pähe seadma, muidugi võimalikult ühele kõrvale, mis tema poisirõivastuse juures võrdlemisi pentsikult mõjub.

„Seelik on kole tülikas riidetükk,“ seletab ta üle öla isale, kes närvide rahustuseks peab läitma paberossi. „Liiklemisvabaduse paneb lihtsalt nahka.“

Ta võtab sahtlist ninaräti ja paneb selle püksitaskusse.

„Hüvasti.“

„Kuhu siis?“ julgeb isa küsida preili tütrelt, kes asjalikult mehisel sammul astub ukse poole.

„Jalgpalli-võistlusele.“

„Sellises rõivastuses?“

„Kuidas sa siis arvad, et ma mängida saan?“ imestab Kiki tõsiselt isa mõistmatuse üle ja ongi läinud. Hoogsat marssi vilistades kuulukse teda trepist alla trampivat.

Isa vaatab küsivalt emale.

„Terves kehas terve vaim,“ ütleb ema alistunult.

„Kust saadik ta selle all kannatab?“ pärib isa osavõtlikult.

„Hilissuvest. Algas ujumise ja kõrgushüpetega. Neid on klassis terve lööksalk tüdrukuid, kes pussnugade ja pükste abil tahavad poisse spordis üle trumbata. Ka jalgpallis.“

Isa on sunnitud võtma teise paberossi.

Järgmisel päeval võtab ema Kiki ette:

„Sinu üle kuuleb ebameeldivaid asju. Kohtasin preili Müllerit ja oli juttu sest, et sina ei ole käinud klaveritunnis vähemalt kaks nädalat. Minu teada sa ei ole olnud haige.“

Kiki isegi punastab pisut.

„Mul ei olnud aega,“ teatab ta aga julgesti. „Tead, meil on tuleval nädalal käsipalli võistlus kinnaga ja...“

„Mis tähendab kinnaga?“

„Gümnaasium. Tütarlaste gümnaasiumi esimese klassiga on meil võistlus ja selletõttu loomulikult on vaja pöörata suurt tähelepanu treeningule. Need kinnaplikad on ka nii ninakad, et... Aga ma olen kindel, et nad saavad me käest. Nii hääd surujat kui Meedi, neil juba ei ole. Mina tõstan talle...“

„Ilus küll,“ ütleb ema sekka, sest ta on nii mõistmatu, et võistluse üksikasjad teda ei huvita, „ja võrdlemisi tähtis ka, kuid ma ei usu, et sellepärast tasuks jätta hooletusse muusika. Näita oma käsi, Kiki... Oi, oi, oi...“

Kiki peidab käed seljataha.

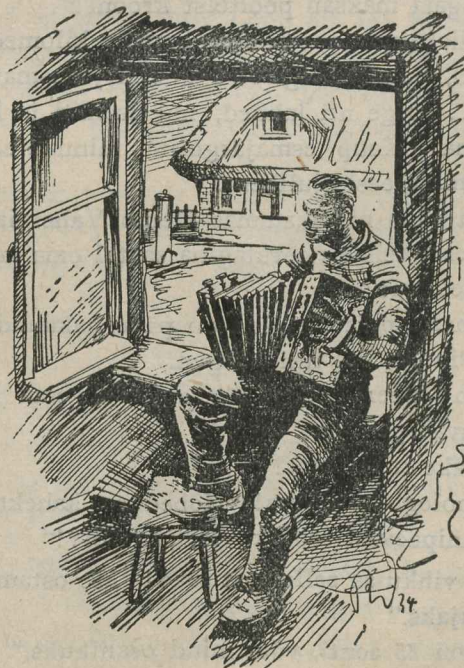
„Kas on need tütarlapse käed?“

„Mängisime õues ja pall sai pisut poriseks, ükskord kukkusin ka käpuli. Seda juhtub. Ma lähen kohe pesema.“

Ema raputab pääd. Ta ei usu, et saab ära pesta inetut puna.

„Selle liialdatud pallimänguga, mis ei anna sulle päevas enam ühtegi vaba tundi, rikud sa oma välimuse hoopis, su käsivarred lähevad muskliseks ja kämblad suureks.“

(Järg lk. 9.)

AKORDEONI HARRASTAMAS.

Mehes, kes langes üheksa kilomeetrit

Major Schroederi vägitegudest 1920. aastal

On määratu au olla mees, kes sooritanud kõige hädaohtlikuma triki Põhja-Ameerika Ühendriikide lennuväes, nagu seda on major Schroeder.

Masin masina järgi tuli ta kätte. Ta vaatas nad üle, proovis läbi kontrollaparaadid, uuris nende mootoreid, ja leidis nõnda, mida nad võivad... siis ta asus lennukisse ning sõitis, jälgides ebahariliku pingutusega, kas kõik on korras. Ta märkas kõike — kui kiiresti masin tõuseb, kui palju bensiini kulutab ja kui võrra ta nõudeile vastab.

Kuid alati pidi ta silmas pidama oma võimeid, sest järgmine sel masinal lendaja ei pruukinud evida nii suuri kogemusi, ja juhul, kus tema suudaks ületada raskusi, võiks tavaline lendur hukkuda.

1920. aasta näärakuus veeretati taas üks biplaan (kahepinnaline lennuk) angaarist, Daytoni õhudepoo juures, Ohios; linnas, kus töötasid tuntud lennundusepioneerid, Wilbur ja Orville Wright'id. Major Schroeder asus motoristi ning üks reisija vaatleja kohale — ja minema nad tormasid vägeva põrinaga, tõustes õhku soodsate olude tõttu oli lendur võimeline viima reisijat kõrgemale kui ükski reisija oli iial olnud, nii et

rekord oli löödud!

Kui too biplaan oli võimeline purustama kõrgusrekordi reisijaga, ei näinud olevat mingit takistust selle purustamiseks ilma reisijata ja major seadis endale

sihiks 13 000 meetrit.

Tavaline mootor, mis töötab korralikult 3—4 kilomeetri kõrgusel, lakkas lihtsalt töötamast 13. kilomeetri kõrgusel, kuna õhurõhumine on sääl niivõrd väike, et plahvatusmootor peab olema varustatud erilise kompressoriga. Samuti inimese kopsud ei tööta sääl ilma teaduse abita ning inimene sureks enne, kui saavutab tolle kõrguse. Selle jaoks on ehitatud erilised teraspudelid, mis täis pressitud puhast hapnikku ning millest lendur erilise aparadi abil saab elamiseks vajalikku hapnikku. Ka on selles kõrguses väga kõva külm, mille vastu ka lendur peab võitlema. Ja seks kannab ta rõivaid, mida saab elektriga soojad hoida.

See oli ühel küünlakuu päeval 1920. aastal, kui major Schroeder ajas selga oma elekterrõivad ja läks lennuväljale oma masina juure. Ta vestles veel mõne juuresseisva ohvitseriga ning asus siis lennukisse. Kontrollinud veel kõrgusemõõtjat ning hapnikuaparaati, ajas ta hapnikumaski pähe. Ja kui oli oma kuue

küljes oleva elektrijuhtme kontakti pistnud, andis märku tōkete äravõtmiseks lennukirataste eest.

Siis masin tormas edasi ja tõusis õhku võrdlemisi suure nurga all. Kaheteistkümneminuti pärast ta oli kahe kilomeetri kõrgusel, ning veidi hiljem ületas juba nelja kilomeetri kõrguse.

Mootor oli hästi „hääles“, ja ta istus mugavalt, jälgides kiirusemõõtjat... Ta tõusis kuue, siis seitsme kilomeetri kõrgusele.

Oli päris kena! Külma ta ei tunnudki, sest rõivad hoidsid teda soojana. Ja hapnikuaparaat töötas ka korralikult. Ta vaatas korraks üle lennuki ääre alla. Maa oli nüüd kaheksa kilomeetrit temast allpool. Siis jälgis ta kontrollinstrumente ning leidis, et kõik oli korras.

Üheksa kilomeetri kõrgus möödus...

Korraga näis miski teda kõrist haaravat! Ta tundis, et

oli lämbumas!

Ta hingeldas vaevaliselt ning ajusid läbistas mõte

hapnik!

Kiiremini kui meeled võisid teda teenida, ta musklid täitsid ta mõtte. Ta teadis, et tuleb laskuda või surra...

Ta haaras kõrgustüüri kangi ning biplaan hakkas laskuma... siis ta kaotas meelemärguse. Ringi keeldes langes masin maa poole. Üks, kaks, kolm, neli, kuus kilomeetrit kukkus lennuk abitu ning elutu lenduriga.

Kiire langemine läbi õhu ja sellega suurenev õhurõhumine avaldasid talle oma mõju. Õhk tungis tühjadesse kopsudesse ning ta hingas taas. Talle selgus, kus ta asus ning mis oli juhtumas. Mootor seisis... Midagi tuli ette võtta enne kui meelemärgus kaob...!

Ta ei mäleta, et oleks puutunud midagi, siiski ta oivalised närvid ning musklid, mis tegid teda võrratuks lenduriks, tegutsesid õieti ka siis, kui surm oli ligidal...

Nüüd ta

toimis automaatselt õieti.

Pannes mootori tööle, tegi ta lõpu masina keerlemisele ning maandus kiiresti aerodroomile, kus ootavad inimesed, nähes abitult tiirlevat lennukit, mõtlesid vaid, et see on majori trikk laskumiseks! Nad olid väga imestunud, kui kuulsid, mis oli juhtunud, ja arvasid, et Schroederil on vaid õnne!

Kukkuda meelemärkusetus olekus kuus kilomeetrit on katse, mida igäüks ei soovi sooritada...!

Et tal õnne oli, seda major ei eitanud. Kuid seejuures oli ta ka vapper ning valmistus uueks katseks!

Ta polnud mitte hulljulge. Ta selge mõistus arvestas kõigi hädaohtudega. Ta ei soovinud hävitada oma elu, kuid siiski ei lasknud ta hirmul takistada oma plaani täideviimist. Ta lootis õppida midagi uut, tõustes 13.000 meetri kõrgusele, sest mis ta tahtis teha, oleks toonud kasu õhuasjanduse arengule ning samal ajal võitnud kõrguslennu rekordi isamaale.

Kartmatult astus ta 26. küünlakuu päeval 1920. aastal oma lennukisse...

Biplaan tormas minema ning tõusis. Olud näisid olevat veelgi soodsamad kui kahekümne päeva eest. Tunni aja pärast oli ta kuue kilomeetri kõrgusel, ja juba kolmkümmend viis minutit hiljem saavutas masin üheksanda kilomeetri...

Tal oli soe ning hää olla. Kõik läks oivaliselt.

HILDA TÕNNOV

Ühele väsinud koolimajale

Kõik väikesed sasipääd lapsed me, tuhat koerust meil meeles ja mõttes. Liig võõras veel meile murede tee, kõigest üle viib elu meid tõttes.

Oi, me külas on paljugi lapsi veel! Mõni alles on õieti väike. Kuid kõigile ühine määratud tee, kõigil osaks saab ühine päike.

Oli ühine kodu meil, sõsarail, vana, armas, väsinud maja, kuid nüüd on ta ukсед suletud meil. Eks ju kõigil kord puhkust vaja.

Jäi maha nüüd meist me vana puur. Kurb küll, kuid ta jäi meile kitsaks. Sääli lagi nii madal ja aken nii suur, meie tervisele oli see vitsaks.

Siin kodu nüüd uus meile rajatud on, siin on valgust, õhku ja päikest. Uues kodus asub ilu, uues kodus asub õnn, palju kogub siia kokku meid, väikseid.

Las siis särada päike, las valgust toob, las silub me päikesi valgeid! Las me kodu uus meidki uueks loob, viib me kodudesse minuteid helgeid!

Näis, kui polekski vaja muud teha kui istuda ja oodata sihi saavutamist.

Lennuki tõustes õhu temperatuur aina langes... Ta suutis vaevu uskuda, et õhk võib olla nii külm, sest kui soe oli tal elekterrõivais, siiski ta aparaadid ei puhanud, ja ta nägi neid registreerimas 10, 20, 30 kraadi külma... Ta kaitseprillid olid kaetud jääga nii seest kui ka väljast.

Ta oli peagu samal kõrgusel, kus ta eelmisel lennukil meelemärkuse kaotas. Ja nüüd

ta tundis jälle rammestust.

Ta katsus sõrmedega, kas hapnikukraan oli ikka avatud. Ta proovis kraani näha, kuid jäätunud kaitseprillid ei võimaldanud seda. Ta eemaldas need...!

Siis oli otsekui plahvatus! Talle tundus, et pää lõhkes! Kõikjal valitses pimedus. Kuid ta võis veel mõelda... Ta proovis avada silmi, kuid leidis hirmuga, et see on võimatu.

Tol ajal, kui ta tõstis kaitseprillid silmade eest, oli peagu 40 kraadi külma, ja selle kange külmuse tagajärjel

külmusid tal silmamunad,

muutes teda pimedaks...

Automaatselt suunas ta masina alla ning siis kaotas meelemärkuse. Kolme minutiga langes lennuk üheksa kilomeetrit, tehes seejuures otse jubedaid „trikke“. Kole õhu hõõrumine puhastas kandepinnad lakist kui viiliga! Kolm tühja bensiininõu olid üksteise sisse surutud äkilselt suurenenud õhurõhumise tõttu!

Umbes 600 meetrit maapinnast kõrgemal ta toibus taas, olles ainult kümne sekundi kaugusel surmast. Kujutlus aerodroomist mõjus ta ärganud ajule nii, et ta silmapilkselt, automaatselt tasakaalustas masina ning sooritas eeskujuliku maandumise! Kuid aerodroomil viibivad mehed leidsid lennukis külmanud silmalaugudega lenduri.

Ta toibus, ja on ainuke inimene maailmas, kes meelemärkusetult langenud üheksa kilomeetrit ning elab, et jutustada sellest meile.

JULGE ÕNGITSEJA.

„Küll oled sina, poja, saanud kõva seljatäie kalu,“ ütles vanahärra väikesele poisile. „Kust sa need õngitsesid?“

„Säält,“ kostis poiss, „kui lähete, härra, esteks seda jalgrada, mille hoiatuslaualt võib lugeda: „E r a t e e,“ siis lähete üle niidu, kust jälle võite lugeda: „Hoidke vihase härja eest“ ja ronite üle aia, kus jälle on hoiatuslaud: „T r a h v i ä h v a r d u s e l ü l e m i n e k k e e l d u d,“ siis näete järvekesse, mille kaldal on viimane hoiatuslaud: „Õ n g i t s e m i n e k e e l d u d.“ See ongi siis see õige koht.“

KIKI... algus lk. 4.

„Päh!“ Kiki vaatab emale üleolevalt otsa. „Minu! Mina pole kellegi edev anike.“

„Ei, edev pole sa tõepoolest, Kiki.“

Ema vaatab ohates järele sirgele, kõhnale poisitaolisele olendile, kes marsib oma tupp, jättes söögi-toa heledale vaibale jälgi spordiplatsi niiskest kruusast.

Selgub aga, et „kinnaplikadel“, noil ninakail tüüpidel, pole mitte üksnes niisama tubli suruja kui Meedi, vaid hoopis parem — nad võivad ja õhtusöögil võivad Kiki vanemad üha tõusva hämmastusega nentida, et nende tütar oskab üllatava leidlikkusega valada oma pahameelt sõnadesse.

„Pole midagi parata,“ ütleb viimaks ema, kelle pää noist tuliutest sõnadest käib lausa ringi, „pidite alla vanduma, suurem õnnetus. Sellega pole veel kaotatud kes-teab mis.“

„Muidugi ei ole,“ vastab Kiki tähtsalt, „kui me veel hoolsamalt treenime, siis näed järgmisel võistlusel imet.“

„Te võistlete veel kord?“ Ema hää on pisut ebakindel.

„Loomulikult. Teise kinnaga ka ja kuuenda algkooliga, neil on poisid ka mängus, tore nali. Nad saavad kindlasti kloppi, sellele võid võtta mürki. Ainult on kahju, et see sada meetrit nüüd vahel on, nii kisu ennast või lõhki.“

„Sada meetrit?“

„Koolide vahelisel kergejõustiku võistlusel jooksen mina sada meetrit,“ annab Kiki võrratu uhkusega aru. „Tahan saavutada uue tütarlaste rekordi, võistlus on küll kõva, aga ma teen kõik, mis suudan.“

„Seda on näha,“ lausub isa. „Oled ju kõhn kui setukas.“

Kiki saadab talle solvatud pilgu.

„Olen just parajasti sale,“ parandab ta. „Kas sa kujutled, et ma saaksin rasvarullina teha kehakultuuri?“

„Sa ruineerid rohkem oma keha, kui teed kultuuri,“ leiab ema.

„Ma ei usu, et sinu kuulus treening jätkaks sulle aega vaadata juturaamatuissegi, rääkimata koolitöist.“

„Koolis saab isegi olla raamatukoi kuus tundi päevas,“ tähendab tark tütar, „pean ju hoolitsema oma tervise eest.“

Väga ilus mõte, muidugi. Kuis tohiks olla vane-mail midagi selle vastu, et nende võsuke hoolitseb oma tervise eest, mis teatavasti on ju kalleim varandus siin maakeral.

Kiki saavutab tõesti igatsetud rekordi, kaks nädalat on ta kooli ja võistluste huvipunktiks, ta pilt ilmub isegi „Õpilastehtes“ ja varsti ei näe ta oma nina pähe. Nagu täht kunagi lubab ta endale tujusid ja õpib halvasti, vabandades, et treening võtab aja. Kuid kõik on kaduv siin maailmas ja varsti unub ka Kiki

rekord. Tuleb talv, varane ja külm, aeg, mil pole õieti veel liuväljagi ja kõik kehakultuur surutakse seinte vahele. Kiki mässab aga edasi kooli spordiringis, peamiselt tegeleb võrk- ja korvpalliga ja aritmeetikas saab halbu numbraid, sest õpetaja, see huvideta inimene, on ammu unustanud Kiki rekordi.

Talv möödub suusatamiste ja liuvälja tähe all, Kiki päevad on täidetud ikka ja jälle treeninguga ja treeninguga. Klaveriõpetaja unustab tema näo hoopis ja jõuluks saadud kuldraamatud leavad veel märtsis lahtilõikamatult laual. Ja kevadel hakkab sada meetrit jälle kummitama, sest sügisel tulevad uuesti koolidevahelised võistlused. Kiki suurim soov on saada kunagi suurimaks odaviskajaks või kanaliujujaks. Kui mitte lenduriks, kestvuselenduriks muidugi.

Aga mai lõpus ilutsevad tunnistusel kaks järelksamit. Matemaatika ja ajalugu. Kiki imestab väga, kuis nad „sinna on saanud“, kui ta vaatab hindamislehele. Ema aga ei imesta sugugi.

„Sada meetrit,“ ütleb ta vaikselt, — „ja võrkpall nende kinnaplikadega. Ühesõnaga kehakultuur. Aga nüüd tuleb sul suvel pöörduda tähelepanu ainult kultuurile, keha tuleb sedapuhku kõrvale jätta.“

Kiki tähendab, et ema ärgu unustagu, kelle käes on tütarlaste rekord sajas meetris — ja ärgu unustagu, et Kiki ennem sureks häbist, kui annaks selle käest.

Aga ema on nii süd ametu, et ta loodab, et Kiki siiski ei hakka saja meetri pärast tegema kulusid oma armsaile vanemaile ja mõtleb järele, mis praegusel ajal maksab viisakas matus.

Ja varsti saab Kiki teada, et teda saadetakse maale. Emal on tuttav daam, kes on nõus võtma Kikit seltsiks oma neljale tütrele, üks tütreist on halvatud, ei saa koolis käia ja evib kodukooliõpetaja. Selle pärast Kiki saadetaksegi sinna peresse, et too preili saaks õpetada ühes väikese haigega koos ka Kikit. Nonde tüdrukute ema ei ole Kikile põrmugi tuttav, ammu veel tüdrukud ise. Kiki streigib. Ta ei taha minna ihuüksi võõraste inimeste hulka, ta ei taha lahkuda oma kamba tüdrukuist, kellega nii palju kokku räägitud suveks. Ja tema treening, ei, on võimatu, et ta läheb sinna maale, kus on ainult metsad ja rabad ja ei ühtegi mõistlikku „stadkat“! Sedapuhku aga ei aita ükski streik. Kaks „nõrka“ tunnistusel võivad. Ühel ilusal päeval võtab Kiki trotslikult käe otsa kohvrikese, viskab tolmumantli üle õla ja pussi kinnitab vööle — nii ta asub oma matkale, nõudes, et teda, karastatud ja julget tüdrukut, lastakse reisida üksi, ja on nii ebaviisakas, et ta isegi ei teata ette oma tulekust, kuigi ema seda on käskinud teha.

(Tul. nr. kõneleb, kuidas meie uljas jutusangar maal oma „haigusest“ paraneb.)

Lugeja!

Hakka „Õpilastehtes“ tellimiste vastuvõtjaks. Soodsad tingimused.

Õpilassport vajab tervendamist*)

Tuleksid koostada võistlusmäärused eriti õpilaste jaoks. Keelda kategooriliselt nõrgalt edasijõudjail võistlemine. Anda meeskond hooldaja õpetaja järelvalve alla. Määrata kindlaks mängude arv, hoides õpilasi liigsest sportimisest. Moodustada vastuvõtavaist isikuist kohtunikkude kogu.

Nagu juba üldsusel teada, on Tartus keskkoolide õpilaste võistluste korraldamisele eitavalt suhtunud ja koolidevahelised sportlike võimete katsumised pandud keelu alla. Tõsi on, et õpilaste sportlik liikumine läheb vale teed ja vajab paratamatult tervendamist, kuidas seda teha ja milliseid abinõusid tarvitada, see jäägu juba vastava ala pedagoogide, juhtide hooleks. Tegevus, mis on kaldunud õigest suunast kõrvale, tuleb parandada, tuleb otsida tekkimise põhjusi ja püüda neid kõrvaldada, üksikud võistluste määruste vastu eksivad kui sportlikku liikumist haigestavad batsillid kiskuda kõigi juurtega välja, mitte aga selle juures loomulikku arenemist seisma panna ega senini traditsiooniliseks muutunud võistlusi koolide vahel ära kaotada. Kui tuntakse pahameelt liigse võistlemise pärast, siis võiks neid vähendada ja kindel mängude arv ära määrata. Võistluse moment kui sarnane on ja jääb püsima iga tegevuse ja teotsemise juures, ühes kohas vähemal, teises suuremal määral, peab aga rõhutama „fair play“ ja aumehelikkuse mõistet. Nimetatud omaduste arendamise otstarbekohasemaks vahendiks osutub sport, võistlus, mis on juhitud kindlaist kätest ja seisab kindla järelvalve all. On juba vana tõde, et sport ilma järelvalveta on halvem kui mittesportimine.

Eesti spordimängud näitasid, kuivõrd suur huvi on rahvas, erici noorsoos kehakultuuri vastu. Sportlikud suurkohtamised tõen-

davad Eesti sportliku taseme tõusu, Eesti sportlaste suursaavutused panevad kogu maailma kõnelema. Ja selle kõige aluseks on olnud juhtivate tegelaste kaasabi ja juhtnõõrid jne. Koolist on võrsunud meie paremad sportlased. Oleks kahju, kui see sportlik hääl võistluste keelu tõttu ei suudaks täiendada sportlaste ridu uute, värskete jõududega.

Suure sammu tervendamise poole on astunud Eesti Võimlemisõpetajate Selts, kes on koostanud õpilaste võistlusmäärused, kasutades selleks välismaade kogemusi ja tähelepanekuid. Nimetatud määruste maksmapanekul liiguks õpilaste sportimine kindlase roobastesse.

Kõik õpilased jaotatakse vanuse järgi kolme klassi. A klassi kuuluvad 17—20 a., B klassi 15—17 a. ja C klassi kuni 15 a. Õpilased, kes on saanud enne võistlusaasta 1. jaanuariks 20 aastaseks, võivad võistelda ainult rahvusvahelistel õpilaste võistlustel ja vanematele kui A kl. kuuluvatele õpilastele korraldatud võistlustel. Võistelda saavad õpilased, kes on tunnistatud võistluskõlbulisteks koolijuhataja ja kooliarsti poolt. Esineda ei saa järgmise veerandaasta jooksul need õpilased, kes nõrgalehtede ja tunnistuste kättesaamisel hinnatud kahes või rohkem aines vähem kui rahuldavalt. Võistluskõlbmatuks tunnistatakse õpilased, kes ei teugutse kooskõlas sportliku aumõistega, ja esinevad ebaspordimeheli kult. Esmakordsel eksimisel järgneb võistluskõlbmatust 1—6 kuuni, teiskordsel kuni 1 aastani.

Eraorganisatsioonides esinemise korral on üles seatud veel suuremad nõudmised, mis on õpilasspordi arendamise mõttes ka täiesti loomulikud ja vajalikud.

Omast seisukohast väljudes näeksin ette võistluste korraldamises järgmised nõuded:

1) VÕISTLUSKÕLBULIKKUS.

- edasijõudmine õpinguis vähemalt rahuldav — kontrollida 4 korda aastas.
- arstline järelvalve 2 korda aastas. Tervislikult mittekõlbulikke õpilasi ei tohiks lasta võistelda.

2) MEESKONNALE HOOLDAJA

(õpetaja) — tema ülesandeks on täielik hoolitsemine ja vastutus meeskonna eest nii võistlustel, reisidel, kui ka harjutustel.

3) VÕISTLUSTE KORRALDAMINE.

Üksikaladel paneb iga kool välja võistluskõlbulikke õpilased ja jätab eranditult kõrvale kuulsused, kes on õppetöös nõrgad. Käsipallivõistlustel määratagu mängude arv kindlaks, igal koolil lubatagu 3—4 mängu aastas. Võitjaks loetakse see kool, kes saavutab kõige rohkem punkte määratud mängude arvust. Igal võistlusõhtul viibigu mängiva kooli meeskonna hooldaja.

Võistluste tehniliseks läbiviijaks jääb T. K. S. E., kes töötab hooldaja õpetaja järelvalvel.

4) MOODUSTATAKSE ERI KOHTUNIKKUDE KOGU vastuvõtavaist isikuist ja selle kinnitab koolide juhatajate kogu.

5) HOIDA ÕPILASI LIIGSEST SPORTIMISEST.

Selleks koostada koolidel vastavad meeskonnad, muretseda harjutustunnid, pidada järjekindlat järelvalvet. Meeskonna tunnist osavõtjail keelda teistes treeningtundides mängimine täielikult.

Üldiselt arvan, et õpilasspordi tervendamine, ükskõik missugusel kujul see teostatakse, toob kasu kogu Eesti sportlasele liikumisele ja avaldab suurt kasvatavat mõju õpilaskonnale. *Robert Keres.*

*) Anname siinkohal ruumi Eesti korv- ja võrkpalli meesk. kapteni, sportlase ja noorte juhi artiklile, mis toimetusele avaldamiseks saadetud. Püüame ka teistele sõnavõtjail selles küsimuses võimaluse korral ruumi lubada.

Nõo 6-kl. algkool sai uue koolimaja

Möödunud pühapäeval, 28. okt. s. a. pühitseti Meeri valla Nõo 6-kl. algkooli uut koolimaja, mis püstitati juba läinud aasta sügiseks. Hoone ehitamisel on kõik valla ko-

saabunud eriti rohkesti, nagu haridusmin. N. Kannilt j. t. Samuti rohkesti oli suuliselt tervitajaid. Õpilaste poolt tervitas 5 kl. õpil. T. Poola. Tänu tehtud töö eest avaldasid õpilased rõõ-

noorkotkast. Õppeotstarbel on neil võimalik kasutada Tartu Ratsarügi hobuseid. Instruktoriks määrati rügi poolt ltn. Sutt ja õpekaavaks võeti ratsaniku erikatse ja noorem-allohv. katse kavad. Suvel kavatakse korraldada suurem ratsamatk läbi Eesti.

danikud annud oma lahket kaasabi.

Avamispäev kujunes meeliülen-davaks ja rahvarikkaks. Vaimuliku õnnistusteenistuse pidasid õp. A. Kruus ja preester G. Kiiman. Peokõne oli koolin. A. Kurvitsalt teemal: „Uuele elule!“ Järgmisena esitas õpilaskoor „Kodumaa laulu“ ja „Eesti lipu“. Õpilaste poolt deklameerijaist esinesid silmapaistvalt õpil. H. Amberg ja E. Reiel.

TERVITUS-TELEGRAMME oli

nekooris, mida juhatas koolijuhat. E. Tasa.

Aktus lõppes koolijuh. lõppsõnaga. Pärast aktust oli perekonnaõhtu, kus koolijuh. E. Tasa ühes abik. elagu-hüüete saatel üles tõsteti.

Esmaspäeval oli suurejooneline koosviibimine õpilastele.

Pildil: Nõo uus koolimaja.

H. TREFFNERI GÜMN. NOOR-KOTKASTE RÜHMAS loodi hiljuti ratsasalk, kuhu koondus 30 vanemat

Keda mälestame

4. NOV.: Kirjanik-õpetaja Jaan Lattik'u 56. sünni- ja Saksa helikunstniku F. Mendelssohn-Bartoldy 87. surmapäev.

6. NOV.: Eesti keeleteadlase ja kirjaniku Jaan Jõgever'e 10. surmapäev.

7. NOV.: Eesti ärkamisaja tähtsaima tegelase Jaan Adamson'i 110. sünnipäev. (Pikemalt A. elust raam. „Eesti Kultuura II“.)

8. NOV.: Eesti kirjaniku ja keeleteadlase Otto Willem Masing'u 171. sünnip. ja Inglise poliitiku ja kirjaniku John Milton'i 260. surmapäev.

9. NOV.: Tartu ülikooli rektori ja usuteaduse prof. Juhan Kõpu 60., rahvaluuleteadlase Dr. phil. Oskar Loorits'a 34. ja Vene kirjaniku Ivan Turgenevi 116. sünnipäev.

10. NOV.: Usupuustaja Martin Luther'i 451., Soome keeleteadlase Dr. Lauri Kettunen'i 49. ja Saksa luuletaja Fr. Schilleri 175. sünnipäev.

Õpilased!

ostke ainult neist äridest, kes kuulutavad «Õpilaslehes», need on meie sõbrad.

Kino „MODERN“

Tallinnas

Pühapäeval, 4. novembril 1934.

Suurejooneline kultuur- ja lasteetendus.

1)

Rügemendi tütar

Lõbus helifilm 12 osas. Peaosas Anny Ondra

2)

Kevade Lago Maggiore'il

Huvitav heli-vaatepilt.

3)

Unelm Veneetsiast

Itaalia ilusaim ja luulelisem film pildis ja helis.

4)

Lõbus ameerika naljapilt 2 osas

Pääsetähed 15—50 snt.

Algus täpselt kell 12 päeval. Kassa avatud kella 11.30 peale. Seletused filmide kohta antakse edasi mikrofoni kaudu.

Kooliõpilased

Meie

**Koolitint
Koolikriit
Joonistustuschiid
Kontoriliim
Collapin ja
Odorol**

on parimad

A-S. „ODOR“

**Esperantokeelse
postiajakirja**

Eesti nr.

veel saada, milline sisaldab kõik seni ilmunud Eesti postmarkide kui ka teisi pilte. Hind 20 senti, mida võib saata postmarkides aadressil: J. Vahtkerl, Koidu 26—2, Tallinn.

JALGRATAS abimootoriga

«ÕVA»

on ideaalne mootorratas.

Õppur leiab Õvas ideaali, mis temale mitte ainult meeldivat sporti ja kiiret koolijõudmist ei võimalda, vaid ka tema silmaringi laiendab ja annab praktika suure mootorratta käsitamiseks.

Nõudke hinnata «atalooge!»

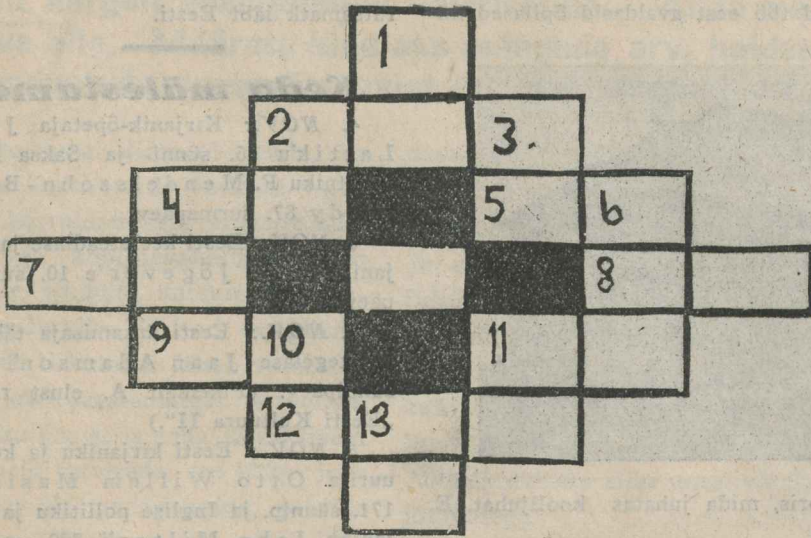
KR. SAAR & K_o

Tallinn, Viru 3.

Tartu, Raekoja 2.

„Õpilasleht“

on iga õpilase tõsine sõber.

7. RISTSILBID.

Püstread: 1. liik sademeid, 2. uhke, moodne, tore, 3. mäng, 4. linde, 6. koletis, hirmutis, 10. ehitis, hoone, 11. kõndima, 13. suur aerulaev.

Ristread: 2. noomitust avaldama, 4. surnuaed, kirik, ehitis, 5. leppimine, 7. alati, 8. lepistik, 9. Vene parlament, volikogu, 11. käitusvahend, asutis, seadis, 12. jaotama.

8. MATEMAATILINE MÕISTATUS.

Kaks kompaniid sõdureid, 1. ja 2.,

liiksid mööda joonsirget Riia-Pihkva kiviteed teineteise poole. Kell 12 päeval oli nende vahemaa täpselt 19 kilomeetrit. 1. komp. liikumise keskmine kiirus oli 6,5 km 1 t. ja 2. komp. 5,5 km 1 t. Nende vahel pidasid ühendust sidetuvid. Ja nõnda, et kell 12 lasti lahti 1. kompanii juurest tuvi, kes lendas teise juurde ja niipea kui ta sinna saabus, saadeti säält uus tuvi 1. kompanii suunas jne. Kui mõlema kompanii vahel oli kahanenud ühele kilomeetrile, lõpe-

tati side tuvidega. Mitu kilomeetrit olid need kokku kogu selle aja jooksul ära lennanud, kui side-tuvi liikumise kiirus on 60 km 1 t.?

9. SILPÜESANNE.

Eestimaa, tinakuul, kirgas, kajakas, põllumees, lastetuba, seltskond.

Igast antud sõnast üks silp (õieti!) valida, siis saame nende liitmisel F. Tuglase tuntud teadusliku teose.

10. TÄHTMÕISTATUS.

A A A A A C D D E F H H H
I L M M P R R U V Y Y Y.

Antud tähtedest koostada kahe tuntud inglise teadlase nimed ühes eesnimedega.

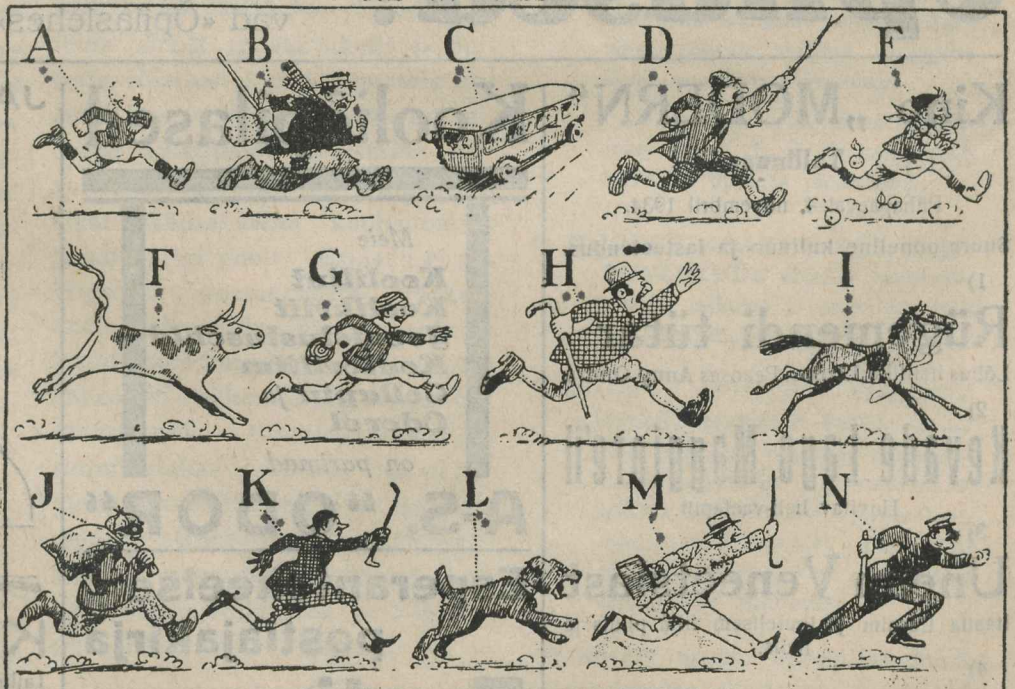
UUED AUHINNAD: Kõikide tännaste ülesannete õieti lahendajate vahel loositakse 7 huvitavat raamatut.

MÄRKUSI: Selle numbri ülesannete lahendused saata toimetusele hiljemalt 7. nov. s. a. Ärge unustage oma nime ja aadressi kaasa lisamast, muidu ei tea toimetus juhuse korral preemiaid kätte saata. Tähelepanu! Järgmises numbris esitame suure mõistatuste koostamise võistluse tingimused. Väärtuslikud auhinnad.

„Õpilasteleht“ ESIMENE võistlus

Jooksikute tagaajamine

Siin pildil on hulk jooksikuid ja hulk selliseid, kes neid taga kihutavad. Kõik liiduvad hiigla maruga, nii et raske on vahet teha, kes keda taga ajab. Seda viimast tulebki võistlus-ülesande lahendajail silmas pidada. Kui tahad anda õige selge ja ilusa lahenduse, siis joonista pildid teisele paberile, lõika nad lahti ja liimi õigele kohale, nii et tagaajamine näiks niisugune, nagu ta tõeliselt on mõeldud. Lihtsam ja hõlpsam lahendus on vastavate tähtede ühendamine (A ajab B:d taga, D C:d jne.). Parimate vastuste eest antakse 3 raamatauhinda. Vastused, mille juures on märgitud lahendaja täielik nimi ja täpne aadress, tulevad saata 25. novembriks aadr. „Õpilasteleht“, Tartu, Promenadi 2.

Tegev ja vastutav toimetaja: M. Nurmik. Talitusjuht: A. Sagim. Väljaandja: K. k/ü. „Töökool“. Tellimishind postiga: 1 kuu — 20 s., 2 kuud — 40 s., 3 kuud — 50 s., aastakäik 1 kr. Raamat-ajakiri „Laste Jututuba“ ühes „Õpilastelehtega“ tellides maksab 3 kuud — 20 s., 6 kuud — 40 s., aastakäik (12 raam.) 75 s. — Kuulutuste hinnad: Kuulutusküljel — 5 s. mm., lehe ees — 10 s. mm., tekstis — 12 s. mm., teksti kirjaga 15 s. mm. — E. K. Ü. „Postimehe“ trükk Tartus, 1934.